

Svajonų  
ROMANAI



SOPHIE  
PEMBROKE

*Meilė*  
**roko ritmu**

Knygute.lt

**Sophie Pembroke**

**MEILĖ  
ROKO RITMU**

Dviejų knygų serija  
**„*Vestuvių sala*“**  
Antra knyga

Versta iš Sophie Pembroke,  
*Island Fling to Forever*, 2018

© Sophie Pembroke, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0578-2

Elektroninę versiją parengė [Knygute.lt](http://Knygute.lt), 2020

Roza Grėj pririšo valtį prieplaukoje ir žvilgtelėjo į vandenį sau už nugaros. Galėtų šokti atgal į valtį ir grįžti į žemyninę Ispanijos dalį. Tiesą sakant, visai tikėtina, kad jos niekas nepasigestų. Ypač sesuo Ana.

Bet mama, kai paskambino, atrodė puolusi į paniką. Sansija Garsija niekada nepanikuodavo. Ji nepanikavo nutarusi palikti vyrą, kai Rozai buvo vos šešiolika. Nepanikavo, kai prieš trejus metus po Rozos senelio mirties liko vienintelė atsakinga už Marinos saloje įkurtą prabangią poilsiavietę. Nepanikavo ir kai aštuonerių Roza pamėgino nušokti nuo aukščiausios salos uolos ir vos neišsitėškė ant po vandeniui nematomų akmenų.

Rozos mama buvo atsipalaidavusios moters įsikūnijimas. Ji leisdavo problemoms išsispręsti pačioms ir patikėdavo viskuo pasirūpinti visatai.

Panašu, kad tai baigėsi pradėjus planuoti vienos Niujorko elito damos vestuves ir suvokus, kad prabangi salos poilsiavietė nebėra tokia prabangi.

Roza spoksojo į platų takelį, vedantį pagrindinės vilos salos centre link. Iš abiejų pusių rikiavosi besileidžiančios saulės apšviesti žemi, balti nameliai, kuriuose apgyvendindavo poilsiavietės svečius.

Rozai jie neatrodė prastai, bet gal po mėnesio Pietų Afrikos džiunglėse jos prabangos suvokimas pakito.

Arba, labiau tikėtina, šventoji Ana jau pataisė viską, ką, jos manymu, reikėjo taisyti Marinos saloje.

Ana tikėjo galinti viską pataisyti, jei tik susidarys tinkamus sąrašus, sunkiai dirbs arba kam nors kitam dažnai stuksens į nugarą. Bet jai nepavyko sutaisyti jų šeimos. Roza tikėjosi, kad ji jau liovėsi bandyti. Jei Roza ko nors išmoko iš mamos, tai to, kad tam tikru momentu geriausia viską mesti ir bėgti. Neverta pliekti nudvėsusio arklio.

Nereikėtų svajoti, kad jų šeima kada nors bus iš rodomų kalėdinėse reklamose, kuriose šeimos nariai gerbia ir klauso vienas kito. Nėra prasmės laukti stebuklo.

Tai nepaaiškina, kodėl ji išvis atsibeldė į šią prakeiktą salą. Vienintelis dalykas, kuriuo Roza galėjo pasiteisinti, buvo kažkur giliai viduje esanti plonytė gija, siejanti ją su motina, seserimi ir tėvu. Ta, kurios ji niekaip nesugebėjo nutraukti, kad ir kaip greitai ar toli bėgo.

Gal Ana jautėsi taip pat? Kodėl dar vyresnioji sesuo būtų čia ir taisytų tai, kas priklauso mamai, juos palikusiai ir visą atsakomybę perleidusiai ant Anos pečių, kai šiai buvo vos aštuoniolika? Nebent norėjo įrodyti, kad gali ir su tuo susitvarkyti.

Šiaip ar taip, Roza netrukus sužinos tiesą.

Roza užsimetė kuprinę ant pečių ir nupėdino ramiai stūksančios vilos link. Neverta atidėlioti, laikas didžiajam šeimos susijungimui.

Marinos salos ilgis – vos kiek daugiau nei kilometras,

tad neprireikė daug laiko nusigauti iki vilos, kurioje gyveno šeimos nariai, poilsiavietės darbuotojai ir buvo įkurtas pagrindinis biuras. Pakeliui Roza žvalgėsi, kas pasikeitė nuo tada, kai lankėsi čia prieš trejus metus per senelio laidotuves. Tikrai turėtų būti kas nors pasikeitę. Bet nesugebėjo nieko įžvelgti.

Sustojusi pusiaukelėje gėrėjosi tankia žaluma ir įvairiaspalvėmis gėlėmis aplink vilą. Didelis baltas pastatas su dailiomis arkomis, bokšteliais ir vidiniu kiemu labiau panašėjo į maurų rūmus nei ispanišką vilą, tačiau Rozai čia visada buvo namai. Kitos tokios vietos nėra visame pasaulyje. Dviejuose vienodose bokšteliuose buvo jos ir Anos kambariai. Mažai Rozai tai buvo magiščiausia vieta žemėje. Iš dalies vis dar tebėra.

Kaip keista čia grįžus nepamatyti ją pasitinkančių senelių. Praėjo treji metai nuo abuelo<sup>1</sup> mirties, dar metais daugiau nuo senelės. Roza žinojo, kad niekada su tuo nesusitaikys. Tarsi jos siela būtų palikusi salą drauge su seneliais.

Dar viena priežastis, kodėl taip ilgai čia negrįžo.

Rankos niežtėjo išsitraukti fotoaparata, saugiai laikomą kuprinėje, ir įamžinti tobulą akimirką, kol žmonės nesudrumstė ramybės. Vila saulės šviesoje ir žydro dangaus fone beveik spindėjo.

Kažin kaip ją pasitiks? Sansija, kaip visada, džiaugsis

---

<sup>1</sup> Senelio (isp.) – čia ir toliau vert. pastabos.

ją matydama. Roza amžinai liks jos mažoji mergaitė. Ji gal ir nepasiekė tokių akademinų aukštumų kaip sesuo ir nebus protingoji, visada padedančioji dukra, kokios norėtų tėvai, bet Roza žinojo, kad motina ją dievina ne mažiau nei Aną. Ir, kitaip nei tėvas, gerbia jos pasirinktą gyvenimo būdą. Jai tai daug reiškė.

Žinoma, Sansijai daug lengviau leisti Rozai būti savimi per atstumą. Jos matydavosi tik per atostogas ir šventes, Roza pasaulio tyrinėti iškeliavo vos sulaukusi aštuoniolikos. Bent taip pasakytų Ana. Tėvas vis būdavo užsiėmęs, todėl su Rozos paauglystės sunkumais teko susitvarkyti Anai.

Reikia liautis galvojus, ką pasakytų Ana, kitaip išvarys save iš proto. Sansija nėra vienintelė šeimos narė, laukianti jos saloje. Ji skambino prašyti pagalbos, bet Roza žinojo, kad pirmiausia motina pakvietė seserį. Patikimąją, protingąją dukrą. Kaip visada.

Šventoji Ana niekada nevers motinos laukti dvi savaites kaip ji. Kad ir kokios jos būtų skirtingos (o skirtumų tikrai nemažai), Ana viską mes tą pačią akimirką ir lėks padėti Sansijai. Roza gali apsiginti, kad buvo įstrigusi Pietų Afrikos atogrąžų miškuose, buvo pasirašiusi sutartį ir įsipareigojusi ją nusamdžiusiam žurnalui surinkti nuotraukas ir užrašyti pasakojimus. Bet tai dar nereiškia, kad Ana nebambės dėl jos vėlavimo. Ji pažįsta seserį – teks nemažai išklaudyti.

Tik ne apie sėkmingą Rozos karjerą. Ana turbūt nė

nežino, kad Roza turi užsakymų keliems mėnesiams į priekį, o jos dokumentinio pobūdžio fotografijos graibstomos. Jos vardas gana plačiai žinomas, tačiau Anai ir tėvui tai nieko nereiškia. Viskas, kas nutinka kitapus akademiniam elitui priklausančių svajingų Oksfordo bokštų, nė vienam jų nesvarbu.

Ak, na ką padarysi. Marinos sala gal ir nedidelė, bet čia apstu slaptų užkampių ir vietelių, per daugybę metų Roza ne vieną jų rado. Nuo slaptų urvų, kuriuose smagu maudytis nuogai, iki nuošalių barų ir poilsio zonų tarp namelių. Prireikus Roza gali bet kada pasislėpti. O jei nutiktų blogiausia, visada gali sėsti į valtį ir nuplaukti į žemyną ir Cala del Mar kaimelyje paskanauti neįtikėtinais skanių tapų ir pasigrožėti vaizdais.

Nebūtina čia likti ilgam. Niekada nelikdavo. Ji vadovavosi modus operandi<sup>2</sup>: ateiti, pasiimti, ko reikia, ir keliauti toliau. Visada taip. Darbe toks požiūris padėdavo, Roza buvo tikra, kad jis padės išgyventi ir savaitę Marinos saloje. Ji mylėjo mamą, bet visiems bus geriau, jei jos kartu praleis ne daugiau nei porą savaitių. Jiedvi pernelyg panašios, o su Ana per daug skirtingos, kad galėtų ilgą laiką gerai sugyventi.

Svarbiausia susitarti dėl vieno tikslo. Vykdydama užduotis Roza žinojo, kokius turi padaryti kadrus, kad papasakotų istoriją. Svarbiausia įtikinti mamą, kad saloje

---

<sup>2</sup> Veikimo būdas (lot.).



viskas stabilu, ir neįaučiant kaltės pasišalinti.

Ko gero, Ana jau bus atlikusi visą sunkų darbą ir jau po savaitės Roza galės iš čia dingti. Rusijoje laukia projektas, kuriuo ji itin domisi, ir norėtų geriau susipažinti...

Pagalvojusi apie seserį, pajuto kaltės dūrį. Kokie prasti reikalai turėjo būti saloje, kad Sansija skambintų Anai? Ir kaip sesuo turėjo būti įsiutusi, sužinojusi, kad Roza ją paliko vieną tvarkytis saloje?

Net jei Roza čia būtų atskubėjusi pirmu skrydžiu, niekas nebūtų pasikeitę. Oksforde gyvenanti Ana vis tiek būtų atkakusi greičiau – dėl skirtingų laiko zonų ir sukauptų kelionių mylių. Ana vis tiek būtų prisiėmusi atsakomybę už salos sutvarkymą.

Ji aiškiai parodydavo, kad tikisi viską padaryti pati, sa-vaip ir paskui vaidinti kankinę. Tai kokia prasmė lėkti it galvą pametus?

Be to, Sansija neatitraukė Anos nuo svarbios veiklos. Tikriausiai. Paskutinį kartą, kai jos kalbėjo, sesuo stengėsi įgyvendinti tėvo akademinę svajonę, atsisakė bet kokių linksmybių ir socialinio gyvenimo, kad jį prižiūrėtų išvykus mamai. Nors profesorius Ernestas Grėjus yra protingas suaugęs vyras ir gali pats savimi pasirūpinti.

Roza negalėjo įsivaizduoti, kad per pastaruosius trejus metus kas nors būtų pasikeitę.

Treji metai. Ar tikrai praėjo treji metai nuo tada, kai kalbėjosi su Ana? Treji metai, kai mirė senelis? Treji metai, kai ji išrėkė seseriai tiesą apie jų namus ir paliko

šalį? Treji metai, kai nebuvo grįžusi į Angliją ar Marinos salą? Treji metai, kai... na. Negalvojo apie tai. Negalvojo apie jį.

Pasižadėjo negalvoti apie Džudą Aleksanderį prieš trisdešimt šešis mėnesius. Iki šiol jai puikiai sekėsi laikytis pažado.

Tiesiog viskas susigulėjo. Ginčas su Ana, įvykiai su Džudu, išvykimas iš šalies... Dabar ji vėl susitiks su Ana, dėl to prisiminimai iškilo į paviršių.

Ką gi. Ji nueis į vilą, išsiaiškins su seserimi, apkabins motiną, sutiks išgerti taurę vyno, pasitikrins, kad viską padarė gerai, ir ims kurti planus, kaip iš čia išvykti.

Lengva.

Reikia tikėtis.

Atsidususi Roza kilstelėjo aukščiau kuprinę ir nužingsniavo tolyn. Jau ir taip užtruko per ilgai. Nereikia, kad koks nors svečias praneštų apie vaikštinėjančią įtartiną moterį su kuprine.

Roza susiraukė. Tiesą sakant, nematė nė vieno svečio. Visiškai.

Vėlyva gegužė, saloje turėtų atostogauti žmonės ir mėgautis siūloma prabanga. Kur visi?

Nebent reikalai iš tikrųjų daug blogesni, nei manė...

Roza pagreitino žingsnį ir po kelių akimirų stovėjo vėsa dvelkiančioje plytelėmis išklotoje vilos registratūroje. Baltos arkos vedė į mažus atskirus balkonus metali-

niais turėklais, ant ten stovinčių suolų buvo daugybė įvairiaspalvių pagalvėlių. Iš karto už pagrindinės erdvės, už pravirų durų, plytėjo vidinis kiemelis su baseinu, ten buvo dar daugiau vazonuose prisodintų gėlių, vietų pasisėdėti ir pasigrožėti aplinka. Pačiame sezono įkarštyje kiemelis atstodavo restorano pusryčių erdvę, netgi dabar jame turėtų sėdėti ir ankstyvais kokteiliais mėgautis poilsiautojai.

Tuščia. Prie registratūros stalo taip pat nė gyvos dvasios.

Nenorėdama skambinti skambučiu savo pačios namuose, Roza numetė kuprinę šalia stalo ir praėjo pro įvijus laiptus, vedančius į viršutiniame aukšte įrengtus privačius šeimai priklausančius kambarius. Kirto vidinį kiemelį ir patraukė į kitoje vilos pusėje esantį dar vieną kiemą, iš kurio atsivėrė vaizdas į paplūdimius ir plačią turkio spalvos jūrą.

Ten pagaliau aptiko šeimos narius. Tik ne visai tuos, kurių tikėjosi.

Roza sustingo, krūtinė įsitempė, tarsi ji ruošųsi bėgti... arba slėptis. Ar akys jos neapgauna?

– Tėti? – ji nusiėmė saulės akinius, kad įsitikintų, ar tai, ką regi, tiesa. Ne, tai ne vaizduotės išdaiga. Štai ten apsilkęs baltais marškiniais ir akmens pilkumo švarku, plačiomis kelnėmis, ant galvos užsimaukšlinęs panamos stiliaus skrybėlę tarsi ne savo vietoje sėdėjo pats profesorius Ernestas Grėjus. Daugiau nei tūkstantį kilo-

metrų nutolęs nuo ten, kur Roza tikėjosi jį būsiant, užra-  
kintą dramblio kaulo bokšte Oksforde.

Jis žaidė žodžių loto su jai nugarą atsukusiu tamsiap-  
laukiu vyru ir turėjo galimybę parodyti meistriškumą.  
Kaip įprastai. Rozai pagailo jo priešininko.

Bet dabar tėvo dėmesį patraukė ji, ji tapo naujuoju tai-  
kiniu. Tik laiko klausimas, kada tėvas aštrų protą ir dar  
aštresnius žodžius nukreips į ją, į jos pasirinktą profesij-  
ą, į neįgytą išsilavinimą, negebėjimą išbūti vienoje vie-  
toje, nepatikimumą... Ar tėvas spės per tokį trumpą laiką  
apkalbėti visus jos trūkumus?

– Roza, – profesorius nesišypsodamas pasisuko į  
dukrą. – Tavo motina sakė, kad prisidėsi prie mūsų.  
Galiausiai.

Štai ir visa meilė, šiltas sutikimas, kokio ji galėtų tikėtis  
iš tėvo. Ką jis iš viso čia veikia? Kiek žino, kai Sansija jį  
paliko, jis stengėsi su ja bendrauti kiek įmanoma ma-  
žiau. Juodu išsiskyrė daugiau nei prieš dešimt metų.  
Per tą laiką tėvas tikrai nė karto nebuvo saloje, kurioje  
Sansija gyveno. Kodėl turėtų? Atsekti motiną į Marinos  
salą tėvui prilygtų pripažinti, kad suklydo, kad jis kaltas  
dėl to, jog ji išvyko. Bet Roza buvo tikra dėl vieno daly-  
ko: profesorius Ernestas Grėjus niekada nepripažins  
klydęs.

Tai kas jį čia atviliojo? Ar reikalai daug prastesni, nei ji  
manė? Gal Sansija panikavo visai ne dėl salos? Gal dėl  
ko nors kito? Turėjo atvykti čia anksčiau...

Širdis daužėsi įsivaizduojant baisiausius scenarijus. Roza prisiminė, kaip prieš dvejus metus Indijoje mokėsi medituoti ir norėdama susitvardyti susitelkė į kvėpavimą.

Nėra reikalo jaudintis, kol negavo atsakymų. Reikia klausti.

– Kur mama? Ir Ana? Ir svečiai, jei jau apie tai kalbame? Tikėjasi...

Roza neištarė daugiau nė žodžio, nes atsisuko tėvo žodžių loto priešininkas ir ji gavo progą geriau įsižiūrėti į jo veidą. Blyškų ir aptemdytą kieme krintančių šešėlių, bet absurdiškai tobulą, išsišovusiais skruostikauliais ir neįtikėtinais mėlynomis akimis. Per vėlu bėgti. Per vėlu slėptis. Roza nė nežinojo, kaip tvarkytis su šiuo netikėtu įsibrovimu. Kūnas tarsi įaugo vietoje, galvoje vienas kitą vijo šimtai prisiminimų, visi susiję su vyru, sėdinčiu priešais ją.

Kad ir ko tikėjosi grįždama į Marinos salą, lūkesčiai išgaravo. Priešais ją, galiniame mamos namų kieme, sėdėjo žmogus, kurio jau niekada nebesitikėjo išvysti. Pui-ki priežastis prisidėti prie Sansijos ir pradėti panikuoti.

Džudas Aleksanderis.

\*\*\*

Praėjus vos valandai po išsilaipinimo Marinos saloje

Džudas Aleksanderis nutarė, kad ši vieta tobulai tiks pasislėpti nuo tikrojo pasaulio. Saulė, smėlis, sangrija<sup>3</sup> ir, visų svarbiausia, nuošalumas. Tiesą sakant, kol čia būdamas galėjo mėgautis vienatve, pirmi trys punktai jam nerūpėjo.

Paaiškėjo, kad šlovė pervertinama. Ypač tokia, kai negali niekur išeiti iš namų neatpažintas ir daryti ką norintis, kitiems nepareiškiant nuomonės apie tavo veiksmus. Prireikė laiko, kol išsiaiškino visus žinomumo trūkumus, bet dabar, kai jau žino... na, Džudui jų gerokai per daug.

Beveik idealu, kad vienintelė jo draugija saloje – senovo amžiaus Oksfordo profesorius, nenutuokiantis, kas toks Džudas Aleksanderis. Ernestas Grėjus tiesiog sukurtas valandų valandas žaisti žodžių loto arba kalbėti apie praėjusio amžiaus įvykius, neklausinėdamas nieko apie Džudo gyvenimą. Tai, kaip Grėjus suvokė supantį pasaulį, o galbūt nuolatinės mintys apie istoriją palengvino Džudo pabėgimą nuo realybės. Profesorius nepaiškino, ką čia veikia, ir jam nė kiek nerūpėjo, ką nuošalioje Ispanijos saloje veikia Džudas....

---

<sup>3</sup> Ispaniškas silpnas alkoholinis gėrimas, gaminamas iš raudonojo vyno su vaisiais, nedideliu brendžio ir sauso likerio kiekiu.